

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני: השבת

בניסת השבת: 16:19
ציאת השבת: 18:17

עלון מס' 111
"ג כסלו תשע"א

ויסלה

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד, וַיֵּצֵר לוֹ" (בראשית ל"ב, ח')

למה פחד יעקב, הרי ה' הבטיחו "ושמרתך בכל אשר תלך"?
ותרצו: פחד יעקב מפני עברות שבידו.

וכך למדו במשך שעתיים הרב והסוחר...
כעבור שעתיים הופיעה אשת הסוחר בבית הרב ואמרה: "ניצלנו...! זה עתה השוטרים סיימו לבדוק את בדיקת כל החנויות באזורנו ועל החנות שלנו דילגו..."

מסופר על ה"בית לוי", הגר"ד סלוביצי'ק זצ"ל, שהגיע אליו סוחר אחד בבהלה ואמר: "המשטרה המקומית עורכת עתה חיפושים אחר סחורה מוברחת. קבוצות שוטרים עוברות מחנות לחנות ובודקות את

ומה היה? "בהגיע שעת הצהרים, סיימו השוטרים לבדוק את החנות הסמוכה לחנות שלנו ואז החליטו לעשות הפסקה במלאכתם. כדי שידעו היכן להמשיך אחר ההפסקה עשו סימן

הסחורה הנמצאת בה. האיש אשר תמצא בחנותו סחורה מוברחת, צפוי לעונש גלות בסיביר. מכיוון שכך, מפחד אני שמא בחנותי סחורה מוברחת ומה עלי לעשות כעת?"

על החנות שלנו. משנגמרה ההפסקה התעורר ויכוח בין השוטרים אם הסימן על חנותנו מציין את המקום שבו סיימו מלאכתם לפני ההפסקה או שמא זהו סימון של החנות ממנה מתחילים את מלאכת החיפוש לאחר הצהרים... לבסוף הוכרע הויכוח כדעת האומרים שחנותנו כבר נבדקה ובדרך זו ניצלנו... וכל זאת אירע בזמן שבעל החנות אומר את הסגולה הנפלאה...

ענה לו ה"בית לוי": "בספר "נפש החיים" ישנה סגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינים ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו והיא: כשהאדם קובע בלבו שה' הוא הא-להים האמיתי ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם ובכל העולמות כלל והכל מלא רק באחדותו יתברך ומבטל בלבו ביטול גמור ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא, כן יספיק יתברך בידו שממילא יתבטל כל הכוחות והרצונות שבעולם שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל..."

~ מתוך אוצרות התורה ~

"וְאֵתָה אִמְרֵת הַיֵּטֵב אֵיטֵיב עִמָּךְ" (בראשית ל"ב, י"ג)

מי שמקבל אל כל מאורעותיו בשמחה ובאהבה ה' מוחל לו את כל עוונותיו, מדה כנגד מדה, כי ה' אומר: כמו שהאדם הזה מקבל את ההנהגה שלי באהבה כך גם אני מקבל באהבה את ההתנהגות שלו...

~ הרב מסלונים זצ"ל ~

"זוּתְבוּ עִלְ הַקְדוּשָׁה בְרוּךְ הוּא אֱמֵת" (שבת נה, א)

לפני למה בחר הקב"ה לכל שלוש-עשרה למידותיו, במידת האמת לחזותנו?

- לפי שהאמת היא חותם שאינה ניתנת לזיוף, שכן כל דבר שבעולם ניתן לחיקוי ולזיוף, אולם אמת לעושה ולאחזקה - שוב אינה אמת, אלא חיקוי בלבד.

הר' מקוצק זצ"ל

"וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב, לְבָדוֹ" (בראשית ל"ב, כ"ה)

חזר בשביל פנין קטנים, מכאן לצדיקים שנמזגים חביב עליהם מגופן מכיוון שאין פושטים ידיהם בגזל... חולין צא

“וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ” (בראשית ל"ב, כ"ה)

מעשה באדמו"ר אחד שנקלע לעיר זרה, חיפש בית הכנסת ולא ידע להיכן לפנות. לפתע ראה יהודי שחולף על פניו במהירות. שאל אותו: "היכן יש כאן בית הכנסת?" אלא שאותו יהודי לפניו שמע את השאלה; "אין לי זמן, אני ממחר לביהכ"ס."

הלך האדמו"ר אחרי אותו יהודי, וכשהגיעו לביהכ"ס אמר לו האדמו"ר יש לי קושיה; כשיעקב נאבק עם המלאך, כתוב "וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ", וחז"ל אמרו שאותו איש היה הסיטרא אחרא. ואילו כשיוסף הלך לחפש את אחיו כתוב "ויפגשו איש וישאלו מה תבקש" וחז"ל פירשו שזהו המלאך גבריאל. למה דרשו חז"ל פעם איש הוא הסי"מ ופעם פירשו שהאיש הוא המלאך גבריאל??

התשובה לכך היא שכבר בפסוק מרומז ההבדל בין איש לאיש, שאם בא אורח לעיר ומבקש להגיע למקום שלא מוכר לו האיש שואל אותו לשלום, וגם שואל אותו מה הוא מבקש, זה המלאך גבריאל, אבל אם יאמר לו האיש אין לי זמן, שלחני כי עלה השחר דע לך זהו הסי"מ!!

שאל אביר ויגדך

לקרוא קריאת שמע בנקיות

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שלי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

בספר תהילים (להי) כתוב

"כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", ולמדו חכמים מפסוק זה שגופו של האדם צריך להיות נקי כשרוצה לומר דבר שבקדושה.

ואע"פ שמותר לומר דבר שבקדושה כשיש צואה על בשרו אם היא מכוסה בבגדיו, ובתנאי שאין לה ריח רע, מכל מקום כשיש צואה בפי הטבעת אפילו שהיא מכוסה אסור לקרות כיוון שבמקום זה זוהמתה מרובה.

ולכן אסור לקרוא קריאת שמע או להתפלל או לברך כאשר לא קינח את עצמו יפה ומצואתו לא רוחץ. ואין להסתפק בקינוח בנייר בלבד, כיוון שאינו מנקה היטב אם אינו רוחץ במים. לפיכך, לאחר שקינח עצמו היטב בנייר ירחץ במים או יקנח במטפחת לחה (מגבו) וכיוצ"ב.

ומכל מקום מותר לחנך תינוקות לברך ולומר פסוקים ודברי תורה, אפילו אם ידוע שאינם יודעים לקנח עצמם יפה, שמפני מצות חינוך התירו.

חולה שנוזקק לקטטר, שדרכו נוטפים מי רגליו לתוך שקית או כלי זכוכית, מותר לו לקרוא קריאת שמע ולהתפלל ולברך, וכן ללבוש טלית ותפילין ולהתפלל עימם, ובלבד שיהיו בגדיו העליונים נקיים, ולא יהיה שם ריח רע כלל.

לסיכום:

א. אדם שיש צואה על בשרו ומכוסה בבגדו, מעיקר הדין מותר לו לומר דבר שבקדושה, אך אין נכון לעשות כן.

ב. אם יש צואה בפי הטבעת, ואפילו מועטת, אסור לו כלל לומר דבר שבקדושה.

ג. בקטנים שאינם נקיים אפשר להקל משום חינוך.

ד. הנזקק לקטטר מותר לו לומר דבר שבקדושה.

“וַתֵּצֵא רִיָּה” (בראשית ל"ד, א')

מבאר שהאישה מרבה לצאת (מדרש רבה)

היינו שזה צורך נפשי באישה לצאת מביתה ולבקר אצל קרובים וידידים (שכנות). וגם על זה נאמר: "הווי נושא בעול עם חברו", צריך לסייע לה לצאת, כגון: ללוותה לביקורים כשהיא מבקשת זאת מבעלה, או לשמור על הילדים כדי לאפשר לה לצאת לביקורים או לשיעורים.

ולפעמים, אם מונע ממנה לצאת היא עצורה בנפשה ואין לה למי לשפוך את רגשותיה וחוויותיה, והוא גורם לה בזה לתסבוך נפשי וצער גדול, רצון זה של האישה לצאת לקרובים וידידים נובע משתי סבות:

א. לצאת מעול הבית שנראה בעיניה לפעמים כבית האסורים, בגלל העול הכבד הרובץ עליה שם, כגון: טיפול בילדיה.

ב. היא רוצה חברה כדי לספר לה בעיותיה וחוויותיה ולהתייעץ עמה, וכן לשמוע מה שקורה סביבה ובחוג שלה. הבעל יכול לסייע לה בזה כשהוא יוצא עמה לטייל, ושומע את בעיותיה ומדבר עמה לפי צרכה, ועל ידי זה הם נקשרים והוא נעשה לה כחבר לשפוך נפשה לפניו. אמנם בזה לא מספיק שהבעל ישמע אותה, אלא צריך שיעץ לה ויעזור לה בבעיותיה מתוך האושר שבנישואין.

מתוך "נר תמיד"

